

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1889/2018
23.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Глигорије Тодорић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Наташа Апро, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете по тужби и исплате по противтужби, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3350/17 од 22.11.2017. године, у седници одржаној 23.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3350/17 од 22.11.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3350/17 од 22.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 12222/13 од 26.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да су је тужени узнемиравали у вршењу права својине на непокретности описаној у изреци и да се наложи туженима забрана будућег узнемиравања, као и захтев тужиље да јој тужени солидарно накнаде штету у висини од 990.000,00 динара и трошкове парничног поступка. Ставом другим и трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев и обавезана тужиља да туженима исплати динарску противвредност од 2.234,59 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са каматом по стопи утврђеној Законом о затезној камати у динарској противвредности, почев од 09.10.2013. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 631.906,64 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3350/17 од 22.11.2017. године, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке, а преиначена је у ставу четвртом изреке тако што је одбијен захтев тужених за исплату затезне камате на досуђени износ трошкова за период од пресуђења до извршности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1 ЗПП.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, у погледу примене члана 42. Закона о основама својинскоправних односа, с обзиром да су поводом узнемиравања тужиље, као власника непокретности, странке закључиле вансудско поравнање из кога је настала обавеза тужених да тужили накнаде штету и да су тужени извршили ову обавезу исплатом већег износа од уговореног, из чега следи да се ради о решењу конкретног чињеничног и правног питања. Имајући у виду предмет спора, судске одлуке у којима је цитиран члан 1094. ЗОО, према коме се не може тражити поништај поравнања због прековременог оштећења, не представљају доказ о различитој судској пракси у тумачењу и примени материјалног права. Истовремено, тужила у ревизији указује на процесна питања конкретног спора, што није разлог за примену члана 404. ЗПП. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Парнични поступак је покренут тужбом поднетом 25.12.2013. године, ради неоснованог узнемиравања власника и накнаде штете, а у тужби је као вредност предмета спора означен износ од 900.000,00 динара. Тужени су поднели противтужбу 17.11.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела којим је одлучено о противтужбеном захтеву је динарска противвредност 2.234,59 евра. Другостепена пресуда против које је изјављена ревизија донета је 22.11.2017. године.

Како вредност предмета спора побијаног дела ни по тужбеном ни по противтужбеном захтеву не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија је недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију, на основу члана 165. Закона о парничном поступку у вези са чланом 153. став 1. истог закона, јер одговор на ревизију није био неопходан.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић